

Група 01. Історія України. Урок 76. Наростання кризових явищ у суспільно-політичному житті республіки. Гісем 11 клас с. 83-88.

Наростання кризових явищ у суспільно-політичному житті республіки

• 1. Що таке десталінізація? 2. Якими, на вашу думку, були характерні риси суспільно-політичного життя УРСР у 1953—1964 рр.? 3. Поясніть, як ви розумієте вислів «кризові явища в суспільно-політичному житті». 4. Наведіть декілька прикладів кризових явищ у суспільно-політичному житті.

1. Ідеологічні орієнтири партійно-радянського керівництва. У 1964—1982 рр. вище партійне й державне керівництво СРСР очолював Л. Брежнєв. Ця доба увійшла в історію країни як період «застою».

У цей час Україна, як й інші радянські республіки, продовжувала розвиватися. Реалізовувалися п'ятирічні плани розвитку господарства, будувалися нові промислові об'єкти, житло тощо, але поряд із цим посилювалося відставання від провідних країн світу, де НТР докорінно змінювала життя суспільства. Швидко накопичувалися проблеми, які нове радянське керівництво не вирішувало. До того ж воно було сформоване з найбільш послідовних противників десталінізації, які взагалі заперечували навіть можливість будь-яких нових заходів із лібералізації суспільно-політичного життя. Однак в уряді усвідомлювали, що проголошений курс на «будівництво комунізму» — утопія, і суспільство його серйозно не сприймає. Унаслідок цього компартійні ідеологи в 1967 р. запровадили в обіг термін «розвинений соціалізм» — не визначений у часі період переходу до комунізму, протягом якого радянський лад ставатиме більш досконалим. Республіканський партійний актив наполегливо намагався укорінити ці уявлення у свідомості народу. Проте навіть серед лояльних до режиму громадян вони не знаходили відчутної підтримки й розуміння.

У 1977 р. Верховна Рада СРСР прийняла нову Конституцію, а в 1978 р. позачергова сесія Верховної Ради УРСР затвердила відповідний до союзного новий Основний Закон республіки. У ньому вперше в радянській конституційній практиці запроваджувалася норма, що закріплювала панівну роль Комуністичної партії в політичній системі країни. Стаття 6, де ця норма була викладена, стала об'єктом критики опозиційних радянському режиму сил у республіці та за її межами. Вони звертали увагу, що ця норма фактично легалізує в країні комуністичну диктатуру.

«Застій» — назва одного з останніх періодів існування радянської економічної і політичної системи. Офіційна назва цього періоду в радянській пропаганді — «розвинений соціалізм».

«Розвинений соціалізм» — ідеологема, запроваджена в життя з метою прикрити провал програмової цілі КПРС — «побудови матеріально-технічної бази комунізму». Термін використовували для не визначеного в часі періоду переходу до комунізму.

Із Конституції Української Радянської Соціалістичної Республіки 1978 р.

Стаття 6. Керівною і спрямовуючою силою радянського суспільства, ядром його політичної системи, державних і громадських організацій є Комуністична партія Радянського Союзу. КПРС існує для народу і служить народові.

Озброєна марксистсько-ленінським ученням Комуністична партія визначає генеральну перспективу розвитку суспільства, лінію внутрішньої і зовнішньої політики СРСР, керує великою творчою діяльністю радянського народу, надає планомірного, науково обґрунтованого характеру його боротьбі за перемогу комунізму.

1. Як у Конституції визначено роль Комуністичної партії в політичній системі? 2. Чи могла така норма існувати в конституціях тогочасних західноєвропейських демократичних держав? Поясніть свою думку. 3. Чому, на вашу думку, у Конституції республіки закріплювалася керівна роль КПРС, а не КПУ?

2. Вплив діяльності П. Шелеста на суспільно-політичне життя УРСР. Із липня 1963 р. республіканську партійну організацію очолював Петро Шелест. Свій кар'єрі й посаді він завдячував М. Хрущову.

У своїй діяльності П. Шелест поєднував вірність компартійній ідеології й радянській тоталітарній моделі розвитку з поміркованим українофільством. Так, йому належить ініціатива активного придушення будь-яких проявів дисидентського руху й рішучої боротьби з поширенням антирадянських настроїв в Україні.

Саме П. Шелест санкціонував дві великі хвилі арештів українських дисидентів у 1965 р. (заарештовано 24 особи) та 1972 р. (заарештовано 73 особи). У період між ними органи державної безпеки заарештували 148 громадян республіки за антирадянську діяльність. Серед затриманих були І. Світличний, В. Чорновіл, брати М. і Б. Горині, В. Стус та інші. Для того щоб перешкодити поширенню інформації про становище затриманих дисидентів, П. Шелест особисто наполягав на встановленні для ув'язнених у радянських виправно-трудових таборах українських дисидентів заборони на побачення з родичами.

До питання повернення до Криму репресованих владою кримських татар П. Шелест ставився негативно. Він відправив до Москви спеціального листа, де виклав свою аргументи щодо недоцільності цього. У 1968 р., коли в Чехословаччині спалахнули протести проти сталінської моделі соціалізму, саме він став палким прихильником введення туди військ країн — учасників Варшавського договору для придушення «Празької весни».

У відносинах із підлеглими П. Шелест був доволі грубим, як стверджували ті, хто з ним працював, авторитарним і віддавав перевагу методам «твердої руки».

Прийшовши до влади на хвилі українізації партійно-державного апарату республіки, П. Шелест досить суперечливо поєднував вірність комуністичним ідеалам із прихильним ставленням до української мови, історії та жорсткою боротьбою з українським дисидентством.

Саме йому належало авторство химерного «винаходу» комуністичної ідеології про «змикання українського “буржуазного націоналізму” й сіонізму» та необхідність протидії цьому «небезпечному союзу».

Період перебування на посаді першого секретаря партійної організації республіки П. Шелеста (1963—1972 рр.) став, на думку багатьох вітчизняних істориків, добою

найвищого прояву автономістських тенденцій в українському радянському керівництві республіки. Він намагався відстоювати перед союзним керівництвом економічні інтереси України, виступав за надання УРСР ширших прав у внутрішній та зовнішній політиці. П. Шелест також не погоджувався з тогочасною політикою поступового зросійщення України. Так, у 1966 р. у промові на З'їзді письменників України він рішуче виступив на захист рідної мови, заявивши: «Слід дбайливо, із повагою ставитися до нашої рідної чудової української мови. Це наш скарб, велика спадщина, який кожний з нас і насамперед ви, письменники, повинні берегти і розвивати». Завдяки підтримці П. Шелеста в Україні з'явилися нові україномовні газети, збільшилася кількість програм українською мовою на республіканському телебаченні. Українською мовою почала виходити наукова література, що сприяло розвитку спеціальної україномовної термінології.

П. Шелест захищав від звинувачень у націоналізмі письменників Олесь Гончар та І. Дзюбу. У 1970 р. він сам видав книгу «Україно наша Радянська». Багатьох здивувало, як прихильно перший секретар ЦК КПУ писав про забуті за радянських часів сторінки української історії. Пригадуючи своє козацьке походження, він зазначав: «Запорозькі козаки були героїчними захисниками українського народу. Козацькі звичаї вражали весь тодішній світ. У запеклих боях із польськими й татаро-турецькими загарбниками запорозькі козаки вкрили себе невмирущою славою».

П. Шелест став ініціатором заходів, що передбачали надання переваг під час вступу до вищих навчальних закладів тим, хто краще володів українською мовою, викладання нею у вищих навчальних закладах суспільних дисциплін, видання підручників і наукових журналів. Однак реалізувати ці нововведення в республіці П. Шелесту перешкодило союзне керівництво. Він також намагався перевести діловодство в УРСР на українську мову й здійснити українізацію управлінського апарату. Так, у період перебування П. Шелеста на чолі партійного керівництва республіки три чверті посад у партійно-державному апараті посіли українці, а з 33 вищих посадовців ЦК КПУ 30 осіб були українцями.

Союзне керівництво й особисто Л. Брежнєв тривалий час не реагували на українофільство П. Шелеста. Однак зміцнивши свої позиції, Л. Брежнєв ініціював зміну голови республіканської партійної організації в Україні на В. Щербицького, із яким мав дружні стосунки.

У березні 1972 р. у Москві П. Шелест та очолюване ним керівництво республіканської партійної організації зазнало критики за «недоліки у справі інтернаціонального виховання трудящих і примиренське ставлення до проявів націоналізму». Наприкінці травня цього року його звільнили з посади. У квітні 1973 р. в журналі «Комуніст України» з'явилася розгромна рецензія на книгу П. Шелеста «Україно наша Радянська», де автора відкрито звинуватили в націоналізмі. Після цього колишньому першому секретарю приписали ідеалізацію українського козацтва й Запорозької Січі, недооцінювання ролі й значення єдиного загальносоюзного народногосподарського комплексу, недостатню увагу до братерської дружби українського й російського народів. П. Шелеста відправили на пенсію за станом здоров'я. При цьому йому було заборонено оселитися в Україні, і він під постійним наглядом жив у Підмосков'ї. Книгу «Україно наша Радянська», якою раніше райкоми партії нагороджували кращих пропагандистів, вилучили з продажу й масових бібліотек.

3. Вплив діяльності В. Щербицького на суспільно-політичне життя республіки. Перший секретар ЦК КПУ В. Щербицький розпочав свою діяльність у республіці з показової ідеологічної «чистки» партійно-державного апарату від

прибічників П. Шелеста та його українофільського курсу. Її провідником став новий секретар ЦК КПУ з питань ідеології, науки та культури Валентин Маланчук. Достатньою підставою для звинувачень у націоналізмі, на його думку, був інтерес до історії України та української мови. У республіці в цей час змінили багатьох керівників ідеологічних та наукових установ. Так, втратив свої посади директора Інституту археології Академії наук УРСР та керівника «Українського історичного журналу» відомий український історик Ф. Шевченко.

Новим завданням українських суспільствознавців, на думку В. Маланчука, стало «не культивування національної свідомості й національного характеру», а «наукова розробка таких соціально-психологічних категорій, як, скажімо, загальнонаціональна гордість радянських людей».

Системна криза — криза базових цінностей, на яких побудована певна модель розвитку.

Поширення уявлень про необхідність протидії націоналізму призвело до того, що в 1970-х рр. на вулицях столиці України почали з підозрою дивитися на людину, яка розмовляла українською мовою. У Львові на площі Ринок зі статуї античного бога Нептуна відламали тризуб, мотивуючи це можливістю виникнення небажаних асоціацій. Сам В. Щербицький, вільно розмовляючи українською мовою, показово вживав на офіційному рівні тільки російську мову. Його приклад наслідувало чиновництво республіки. В. Маланчук зберігав контроль над ідеологічною сферою близько семи років, поки В. Щербицький не вирішив позбутися його, заявивши, що в останнього відсутні «ділові відносини з діячами науки і культури». Наслідком цього стало виникнення оманливих уявлень про обмежену лібералізацію культурного життя республіки.

З ім'ям В. Щербицького в історії України цього періоду пов'язане посилення зросійщення під приводом реалізації тогочасної комуністичної ідеї про «злиття націй» і жорстке переслідування українського дисидентства, що фактично спричинило його розгром. Саме з його ініціативи діяльність партійно-державного апарату республіки здійснювалася виключно російською мовою.

В. Щербицький, очолюючи партійну організацію республіки протягом 1972—1989 рр., приділяв чимало уваги питанням розвитку економіки України, за що його шанобливо називали «господар». Він намагався сприяти ефективному розвитку національної промисловості, сільського господарства і науки. Однак при цьому він однозначно підтримував лінію союзного центру, що Україна повинна мати статус «другої серед рівних». Така лояльність керівника партійної організації республіки оцінювалася належно, що й дало змогу В. Щербицькому обіймати цю посаду найдовше.

Намагання союзного і республіканського партійно-радянського керівництва зберегти владу, вдосконаливши ідеологічні основи радянської моделі розвитку і відповідно до цього свою діяльність, свідчили, що СРСР поступово заглиблюється в системну кризу. Вона відображала історичну безперспективність усієї радянської моделі розвитку.

Висновки. Після приходу до влади у вищому партійному керівництві Л. Брежньова в суспільно-політичному житті країни посилилися консервативні тенденції. Ідеологічний наступ консерваторів проявився в теорії «розвиненого соціалізму» і закріпленні в Конституції керівної ролі КПРС у суспільстві.

- Період, коли партійну організацію республіки очолював П. Шелест, став добою поміркованого українофільства.

- В. Щербицький увійшов в українську історію як борець з українським дисидентством, ревний прибічник зросійщення України.

Запитання і завдання

- 1. Що таке «застій» як період у розвитку СРСР? 2. Коли було вперше запроваджено термін «розвинений соціалізм»? 3. Назвіть період, коли П. Шелест очолював партійну організацію республіки. 4. Яку назву мала книга П. Шелеста, видана в 1970 р.? 5. Хто був секретарем ЦК КПУ з питань ідеології, науки і культури на початку діяльності на посаді першого секретаря ЦК КПУ В. Щербицького? 6. Скільки років В. Щербицький очолював партійну організацію республіки?
- 7. Визначте особливості ідеологічних орієнтирів партійно-радянського керівництва республіки в цей період. 8. Проаналізуйте суспільно-політичний розвиток УРСР за часів перебування на посаді першого секретаря ЦК КПУ П. Шелеста. 9. Які риси були притаманні суспільно-політичному життю України після призначення на цю посаду В. Щербицького? Укажіть суперечності в його політичній діяльності.
- 10. Розпочніть складання таблиці «Україна в період загострення кризи радянської системи (середина 1960 — початок 1980-х рр.)».

Сфера розвитку	Прояви кризових явищ
Політичне життя	
Економічна ситуація	
Соціальна сфера	
Опозиційний рух	

- 11. Обговоріть у малих групах причинно-наслідкові зв'язки політико-ідеологічної кризи радянського ладу в УРСР. Обґрунтуйте свою відповідь фактами.
- 12. Сучасний канадський письменник українського походження Орест Субтельний писав: «Не підлягає сумніву, що як Шелест, так і Щербицький бачили майбутнє в світлі комуністичної ідеології та в контексті радянської системи... і кожен являв собою яскравий приклад того жорсткого контролю, що його здійснювала Москва під керівництвом КПУ...». Наведіть факти, які підтверджують наведену характеристику. 13. Підготуйте до уроку узагальнення за розділом навчальний проект за темами (на вибір): 1) 49 сміливців проти режиму (дослідження діяльності Української Гельсінської групи). 2) Етапи боротьби за незалежність: від зброї до слова (продовження кейсу «Як трансформувався український визвольний рух у XX ст.?»). 3) Людина в СРСР: декларації та реальність.